

14 juli 2020 – In een uitgebreid [stuk](#) in de New York Review of Books verhaalt Rachel Shabi hoe de Britse regering van Boris Johnson een *shock and awe* strategie gebruikte om een verdere privatisering van de gezondheidszorg door te drukken. Johnson maakte niet zomaar een puinhoop van de bestrijding van het virus: hij gebruikte de crisistoestand om de bestaande ingebedde openbare diensten te omzeilen, en rijkelijk betaalde gezondheidsmissies toe te vertrouwen aan private spelers. Daarbij werden bevriende bedrijven goed bedeed, wat makkelijk was, want gezien de urgentie waren de normale regels voor overheidsopdrachten en aanbestedingen opgeheven. Deze private spelers bakten er niets van. Uitgebreide details vind je in [het artikel](#).

Dit artikel deed bij mij een belletje rinkelen. De crisis ontstaan door het coronavirus lijkt inderdaad een vruchtbaar terrein voor een nieuwe aflevering van de *shock doctrine* zoals Naomi Klein het noemde.

Het klopt dat één van de lessen die veel mensen trekken uit de crisis het belang is van de publieke sector. Maar gaat dat zo uitpakken? In een eerste reactie op de crisis hebben de overheden massaal veel geld uitgegeven om te redden wat er te redden viel. Onvermijdelijk ging veel geld naar het handhaven van het bestaande, niet naar vernieuwing. Wat we kunnen te horen krijgen in een volgende fase ligt voor de hand: het geld is op! Dus moet de private sector te hulp schieten om de samenleving weer op gang te trekken. En die private sector staat hulpvaardig als steeds al klaar: de technologische reuzen, de farmaceutische industrie, de energiesector, het transport,... Publiek Private Samenwerking en overheidsgeld als 'hefboom' om private investeerders over de brug te krijgen worden dan weer de orde van de dag. Krijgen we in een volgende ronde zoiets als in Groot-Brittannië, maar dan dieper en breder, een *shock and awe* strategie die per saldo de macht van het private kapitaal alleen maar versterkt ten koste van de publieke sector?

Het lukken van een *shock and awe* strategie vereist echter dat de mensen murw gemaakt zijn. Dat hoeft niet het geval te zijn op voorwaarde dat mensen in beweging komen om de lessen die zij trekken uit de crisis om te zetten in eisen en strijd. Dat ontbrak in het Verenigd Koninkrijk, zo vlak na het uitbreken van de coronacrisis en de electorale triomf van Johnson. (fs)

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)